

СТЕФАН МАЛАРМЕ
СЛЕДОБЕДЪТ НА ЕДИН
ФАВЪН
ЕКЛОГА

Превод от френски: Кирил Кадийски, —

chitanka.info

Фавнът:

О, тези нимфи — нека са вечни те.

Тъй свеж,
сред здрач да розовее крилатият вървеж —
в шубрака на съня.

Нима съм влюбен в бляна?
Съмнението — мрак античен — ме обхвана,
тъй както остри клонки, сред истински гори
разтворени наяве, уви! А сам дори
представях си триумф на нереални рози.
Но помисли добре...

Не в твоите ли възторзи
кръгът от тия странни жени се извъртя!
Измамата — о, фавне! — струи от извор тя:
на най-смирената очите ледносини.
Но тази, другата, с въздишките, кажи ни,
не е ли топъл вятър, сред руното замрял?
Защо пък не! Със зноя мъчителен и вял,
събарящ ни в несвяст, зората пак е в схватка,
но само с пръските на мойта флейта сладка
в леса от звуци росен; и само вятър плах,
родил се в двете цеви и втурнал се от тях,
преди звукът да ни поръси с дъжд безплоден;
на хоризонта тих, без гънка, неизброден
един изкуствен повей — тъй чист и поривист —
е въздухът, политнал към бягащата вис.

О, сицилийски бряг с мочурища, с лимани,
от мойта суета с убийствен зной терзани,
под цъфналите искри **РАЗКАЗВАЙ** пак за мен,
КАК КУХИТЕ ТРЪСТИКИ СЕЧАХ, ВЪОРЪЖЕН
С ТАЛАНТ, КОГАТО СРЕД ДАЛЕЧИНАТА — ЗЛАТО,
ЗЕЛЕНО ОТ ЛОЗЯ И С РУЧЕИ ОБЛЯТО —

потрепва белотата на чар изнемощял:
в прелюдията плавна от флейти в полет въл
се вдигат лебеди... не — втурват се наяди
или се гмуркат...

Сам, под пламъци злоради
не знам какво ги пръсва, от кой изкусен звук
разкъсва се съюзът, така желан оттук:
дали от първата си жажда аз се будя
под древната вълна на светлината луда,
о, лилии! Наивен и девствен като вас.

Далече от устата със сладка шумна страст,
нали целувката със зъби величави
на мойта девствена и бедна гръд остави
една потайна рана, уви — за цял живот.
Но стига! В тази тайна под стихналия свод
бе посветен гласът на двойната тръстика
и той, възпрял срама по бузите да блика,
сънува — в стон протяжен — как всеки бе призван
до края красотата да весели — със свян
фалшив — от нея до наивната си песен;
и горд, че любовта разлива глас небесен,
пак в унес да изпада — гърба ли различи,
или по ханша тръгне с премрежени очи:
безплодно-звънката и монотонна линия.

Ти, инструмент, зоващ към бягства и уния,
о, Сиринкс, в езерата ме чакай разцъфтял!
Със своя глас надменен аз ще зова с печал
богините; и по езически пътеки
ще смъкна пояси от сенките им леки:
от гроздето узряло тъй пиех светлина,
за да пропъдя скърби и чувство за вина,
към лятното небе аз вдигах празна чепка
и кожиците ѝ надул, следях как трепка
през тях до късно здрачът — и още жаден бях.

О, Нимфи, всеки СПОМЕН издуйте с весел смях.
С ОКО ТРЪСТИКИТЕ ПРОНИЗВАМ — ГЛЕДКА СТРАННА:
БЕЗСМЪРТНА ШИЯ СРЕД ВЪЛНИТЕ ТЪНЕ, РАНА
ПЛАМТЯЩА С ВИК УЖАСЕН ДАНО ДА УТАСИ;
И КЪПАНЕТО ДИВНО ОТ ПРЪСНАТИ КОСИ
ИЗЧЕЗВА В ТРЪПКИ И ЛЪЧИ, О, ИЗУМРУДИ!
И ВТУРВАМ СЕ, И В МИГ СЪМ СПРЯЛ (СЛЕД БУЙСТВА ЛУДИ,
О, ТАЯ СЛАДКА БОЛКА ДА БЪДАТ САМО ДВЕ),
ПРЕГРЪДКАТА СЪДБОВНА СЪС СЪНИЩА ЗОВЕ;
ПОНАСЯМ ГИ, ЛЕТЯ С ТЕЛАТА ПРИЛЕПЕНИ
НАТАМ, КЪМ СЕНКИТЕ ПРОХЛАДНИ И ЗЕЛЕНИ,
КЪДЕТО ДЪХ НА РОЗИ ПОД СЛЪНЧЕВ ЛЪЧ ИСКРИ
И СТОПЛЯ СЕ ТЪЙ КАКТО И НАШИТЕ ИГРИ.
Обичам те, о, гняв на девственици, дреме
под теб насладата от свято голо време,
изплъзнато от мойта изгаряща уста —
светкавица! Уплаха потайна на плътта:
от стъпкващия крак до трепета в душата,
прощаваща се в миг с невинността, обвята
от тъжни влажни пари, облята от сълзи.
ПРЕСТЪПНОСТ ЛИ Е БОДРО СТРАХА ДА СЕ СРАЗИ
И ГЪСТИТЕ КОСИ С РЪКА ДА РАЗПЛЕТЕТЕ —
ЗА ЛАСКИТЕ И ЗА СТРАСТТА НА БОГОВЕТЕ:
ЕДВА УСПЯЛ ДА СКРИЯ ПЛАМТЯЩИЯ СИ СМЯХ
ПОД ГЪНКИТЕ ЩАСТЛИВИ НА ПЪРВАТА (ДЪРЖАХ
Я С ГРУБИ ПРЪСТИ АЗ — НЕВИННОСТ БЕЛОПЕРА,
КАТО СЕСТРА СИ В СВЯН ДА ПЛАМНЕ, ЗАТРЕПЕРА,
НО МАЛКАТА ИЗЧЕЗНА С НЕТРЕПВАЩО ЛИЦЕ),
ИЗПУСНАЛ СВОЙТА ПЛЯЧКА, С ОТПУСНАТИ РЪЦЕ —
ЕДВА ЛИ СЕНКИТЕ ПАК НЯКОГА ЩЕ ХВАНА! —
СТОЯХ БЕЗ ЖАЛЕН СТОН, С ДУША, ВСЕ ТЪЙ ПИЯНА.

Но нека! Чужда радост ще ме влече сега,
увила гъсти плитки край моите рога,
ти знаеш, моя страст, че с пурпур по страните
се пуква всеки нар и се роят пчелите;
и нашта кръв, зовяща с любов, тече за тях:

*желанията вечни — рояк, жужащ без страх.
В леса от злато и от пепел, прах безцветна,
избухна празник сред листата сухи: Етна,
да — Етна! Тук Венера и теб те посети,
и лавата беляза с невинните пети,
и екна тъжен сонм, и пламък се замята.
Царицата държа!*

О, мъст!...

*Но не — душата,
олекнала от думи, и тежката ми плът
в притихналото пладне отпуснати лежат:
ще трябва да заспят, прострени на нагрятия
сух пясък, жадни, но без клетви и проклетия...
И виното небесно ще пия изтощен.*

О, сбогом; вече сенки, но пак ще сте пред мен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.